Ducele, Conducătorul şi Noua Românie

văzute de d. Mihai A. Antonescu

vice-preşedintele consiliului de miniştri

Ziarele italiene „Popolo di Friuli" din Udine, „Giornale di Genova" şi „Roma" di Napoli, publică a treia parte şi ultima, din marele interview acordat de d. Mihai A. Antonescu, vice-preşedintele consiliului de miniştri, d-lui Giovanni Terranova, şi intitulată: „Ducele, Conducătorul şi Noua Românie în gândirea lui Mihai Antonescu".

Amplul interview acordat nouă, spune ziaristul italian, de d. Mihai Antonescu, vicepreşedintele consiliului de miniştri român, în afară de a fi deosebit de important prin vastitatea argumentelor tratate, este şi deosebit de relevant fiind unul din primele acordate de d-sa şi în orice caz cel dintâi care îl acordă ca vicepreşedinte al consiliului şi ca ministru al propagandei.

RIDICAREA MORALA A POPORULUI ROMAN

In precedentele noastre întrevederi, d. ministru Antonescu ne-a vorbit despre concepţiile sociale ale guvernului român, şi asupra acestui punct i-am cerut informaţiuni asupra celor ce s'au făcut şi se fac în România în vederea ridicărei morale a poporului.

— „Organizarea muncii şi disciplina ei sunt într'o fază de intensă reconstrucţie, fiindcă instituţiile create precedent pentru îmbunătăţirea vieţii muncitorilor şi pentru uşurarea muncii n'au fost prea potrivite acestor categorii de muncitori şi aceasta datorită lipsei sau cel puţin insuficienţei unei concepţii de bază în politica socială.

Existenţa unei universităţi libere şi organizarea întreprinsă prin instituţiunea „Luptă şi Lumină" foarte asemănătoare organizaţiei „Dopolavoro", va permite masselor muncitoreşti să cunoască mai bine marile probleme sociale, putând să se bucure din ce în ce mai mult de manifestările intelectuale ce li se dedică. Funcţionează de pe acum un teatru permanent „Luptă şi Lumină" şi se vor face multe încă pentru această categorie socială.

Organizarea dopolavoristică italiană şi sora sa germană „Putere prin bucurie" sunt pentru noi excelente modele pentru formarea adecuată necesităţilor poporului nostru, a instituţiunilor de sănătoasă petrecere şi ameliorare spirituală.

Această operă a noastră se desfăşoară mai cu seamă la sate unde se află massa muncitorilor noştri, fiindcă muncitorul agricol este acela care constitue în România expresia însăşi a problemei sociale, dat fiind că faţă de 360.000 lucrători specializaţi avem milioane de agricultori.

APRECIERI ELOGIOASE LA ADRESA DUCELUI

Excelenţă, puteţi să-mi vorbiţi ceva despre marile masse ale ţăranilor? Puteţi să-mi spuneţi ceva despre posibilităţile de transferare a populaţiilor rămase în afara hotarelor româneşti?

— Ai atins o mare problemă, — mi-a răspuns d. Mihai Antonescu, cu privirea dintr'odată însufleţită şi cu cuvinte şi gesturi mai repezi, — o mare problemă care va trebui soluţionată, fiind vorba de milioanele de români cari astăzi trăiesc dincolo de fruntariile noastre actuale.

Am citit şi meditat de mai multe ori, după ce l-am ascultat cu bucurie, cu entuziasm şi recunoştinţă, discursul din urmă al Ducelui, care afirmă că statul nou va trebui să se ridice pe rasă şi pe naţiune şi că acolo unde geografia va trebui să organizeze elementele fundamentale ale Statului, destinul geografic va ajuta destinul naţional.

Aceste cuvinte ale Ducelui sunt pentru poporul român o înaltă alinare şi o speranţă. Pe acest om universal eu îl consider nu numai ca pe un mare şef al unui mare popor, un întemeietor de istorie, ci ca pe marele creator al ordinei spirituale care va trebui să salveze Europa şi vechea sa civilizaţie.

Ducele opune contractului social, conceptului individual şi burghez, create de Jean Jaques Rousseau şi de revoluţia franceză, statul naţional, biologic şi disciplinat, chemând marile masse la această nouă religie. Nu este deci vorba de statul imperialist al lui Napoleon, ci de statul Ducelui Mussolini.

PERSONALITATEA CONDUCATORULUI

— Mi-aţi exprimat judecata d-voastră asupra lui Mussolini. Ea confirmă marea d-voastră simpatie pentru Duce. Alături de această definiţie pe care aţi dat-o întemeietorului fascismului, daţi-mi vă rog, Excelenţă, şi o definiţie asupra Conducătorului.

— Desigur: Generalul Ion Antonescu, Conducătorul Statului Român, este un om al lumii noui, este un creator de istorie, este un om de mari resurse, o inimă de aur şi o inepuizabilă putere de creaţie.

REORGANIZAREA PROPAGANDEI NAŢIONALE ŞI INTERNAŢIONALE

— Dat fiind că de câtva timp deţineţi şi interimatul propagandei naţionale, spuneţi-mi Excelenţă, ceva din acest domeniu.

— Am început să mă ocup de reorganizarea propagandei naţionale şi internaţionale. Poporul român a avut totdeauna o concepţie latină a drepturilor, socotind că exercitarea drepturilor şi demnitatea acestor drepturi sunt suficiente motive pentru a le obţine. Dar propaganda nu poate să creeze drepturi, ci numai să le valorifice. Propaganda noastră internaţională nu a pus până acum în justa lor lumină drepturile româneşti.

— Această propagandă va trebui să pună în relief marile posibilităţi româneşti văzute prin structura politică şi constituţională a României în noua Europă. Aţi putea să-mi spuneţi care sunt părerile d-voastră în această privinţă?

— Conducătorul a şi fixat marile linii ale unui program, iar eu sunt foarte fericit să lucrez acum la instituţiile şi principiile lui, care vor stabili nouile concepţii despre Stat şi naţiune. Poporul nostru are toate elementele necesare pentru încadrarea sa în spiritualitatea lumii noui care astăzi luptă în Europa nu numai ca să se respecte viitorul şi unitatea continentului, pe care le socoteşte esenţiale pentru civilizaţie, ci şi fiindcă această formulă de reorganizare socială şi naţională, completată cu o disciplină eroică şi de justiţie socială, corespund perfect vechei tradiţii a poporului român".

CRIZA SOCIETAŢII NAŢIUNILOR

— Daţi-mi voie să vă spun că ştiu că dv. înşivă aţi fost un anticipator al acestei noui Europe, într'un volum asupra Societăţii Naţiunilor scris de dv. acum câtiva ani.

— „Da! La începutul anului 1936 am publicat o carte, scrisă către sfârşitul lui 1935, asupra crizei Societăţii Naţiunilor, în care socoteam că instituţia genevezǎ era fără îndoială condamnată să moară, prevăzând totodată cele ce au urmat după aceea. Desigur, nu vreau să am astăzi pretenţia de a fi fost un profet, ci numai un om care şi-a dat seama de necesitatea funcţională de a se creea o nouă Europă unită şi disciplinată, prin dreptatea între naţiuni şi între clase".

ITALIA

— Vă mai pun, Excelenţă, o ultimă întrebare: cunoaşteţi Italia?

— Da, îi cunosc istoria precum şi comorile ei politice, sociale şi artistice. V'am vorbit implicit de atenţia noastră faţă de creaţiunile voastre fasciste şi corporative. De aceea mă mărginesc acum să vă spun că, în afară de o cunoaştere directă, am avut adesea onoarea de a scrie şi a vorbi despre aceste măreţe creaţiuni italiene şi mussoliniene. Sunt sigur că în cel mai apropiat viitor şi prin strângerea din ce în ce mai mare a raporturilor noastre cu Axa, voi avea fără îndoială prilejul să vorbesc din nou despre toate aceste lucruri în interesul însuşi al României".

❖

Cu aceste calde cuvinte, rostite cu pasiunea animatoare caracteristică tinerilor, a luat sfârşit lunga mea întrevedere cu d. Mihail Antonescu, întrevedere care a durat aproape două ore, desfăşurându-se tot timpul într'o atmosferă de cordială simpatie şi de reciprocă încredere.

Dinamicul ministru român a exprimat dorinţa de a mă revedea, pentru a discuta despre Italia şi despre marele ei Duce. Origina comună latină şi politica comună de astăzi unesc Italia şi România mai mult decât oricând. De aceea este cu atât mai necesară o cunoaştere din ce în ce mai mare, pe care fiecare dintre cele două ţări trebue să o aibă una despre alta.

JURNAL DE RĂZBOI

Unităţi de cavalerie cari săvârşesc strălucite fapte de arme

Incă din prima zi a operaţiilor militare de pe Prut, unităţi din o brigadă de cavalerie au atacat cu grenade şi baionetă posturile de grăniceri inamice, luând o însemnată pradă de războiu şi prizonieri.

Din cele dintâi ore, unităţile acestei brave brigăzi au făcut adânci incursiuni, înaintând mai mulţi kilometri şi distrugând importante posturi de observaţie de-ale duşmanului. Dar faptele de arme cele mai strălucite sunt ale sublocotenentului Cinciu Nicolae şi ale maiorului Albu Emil.

Sublocotenentul Cinciu, plecat în recunoaştere numai cu un pluton, a pătruns 12 kilometri printre rândurile duşmanilor, străbătând un masiv păduros prin care mişunau formaţiunile sovietice. In lupte date pe acest drum, a pus pe fugă pe inamic care i-a lăsat pradă puşti, mitraliere şi alt material.

Continuându-şi înaintarea, plotonul subl. Cinciu, a avut cinstea şi camaradereasca bucurie să despresureze, dintr'o luptă neegală şi desperată, echipajul unui avion german aterizat forţat în rândurile inamicului. După acest gest, românii întovărăşiţi de camarazii germani au continuat să rămână douăzeci şi patru de ore în zona stăpânită de inamic, înapoindu-se apoi la corpul lor, fără nici o pierdere şi aducând ştiri importante.

Ofiterul a fost citat prin ordin de zi pe brigadă şi propus la decorare.

Un alt fapt de arme merituos a fost săvârşit de maiorul Albu Emil. In fruntea unui detaşament compus dintr'un escadron întărit cu două tunuri anticar şi trei aruncătoare, a atacat un sat mare întărit de sovietici cu două cazemate puternice. Trecând până la liziera satului, aci, în colaborare cu o echipă de pionieri a aruncat în aer un cap de pod pentru a tăia retragerea inamicului. Apoi a rezistat eroic pe poziţie, cu toate pierderile grele, suferite de bombardamentul artileriei inamice. Pe seară abia a primit ordin să ocupe o altă poziţie.

Ofiţerul a fost citat prin ordin de zi şi propus la decorare.

Toate unităţile de călăreţi au depăşit cu mult obiectivele fixate, graţie avântului ofiţerilor şi soldaţilor care deşi pe un timp aspru şi ploios şi după o lungă aşteptare, şi-au păstrat toată pornirea de luptă, după sforţări fizice de neînchipuit.

Distrugerea unor care de luptă sovietice

Pândea undeva un tun antitanc german, asistat de câţiva observatori români. Deodată apăru dintr'o porumbişte un grup de trei tancuri sovietice. Unul era de 12 tone, celelalte de câte 8 tone. Tunul antitanc atacă la o distanţă de 500 metri. In câteva minute tancurile au fost imobilizate şi incendiate. Servanţii germani şi observatorii români se apropiară de tancuri. Când se găseau la o distanţă de circa 50 metri soldaţii sovietici îi atacară cu mitraliera. Dar în plin foc, soldaţii sovietici căzură.

Era isprava unei echipe de curăţitori germani cari intervenind din spatele poziţiei vrăjmaşe o reduse la tăcere şi astfel se dovedi încă odată strânsa şi indisolubila frăţie de arme dintre poporul nostru şi cel german care luptă cu îndârjire pentru creştinătate şi civilizaţie.

Regimul agrar în Bucovina

Bucovina ocupă o suprafaţă de aproximativ 815.000 locuitori.

In ceeace priveşte raporturile de proprietate, Bucovina a avut aceeaşi situaţie ca Moldova până la 1776.

Răpită de Austriaci în 1775 e pusă sub guvernarea generalului Spleni care pentru a atrage bună voinţa populaţiei face un raport la Viena, arătându-şi îngrijorarea pentru slaba densitate a populaţiei. Viena aprobă privilegiile băştinaşilor şi ia hotărîrea de a aduce colonişti. Se lasă liberă intrarea străinilor şi în 1783 împăratul Iosif II dă un edict prin care coloniştii din Bucovina erau scutiţi de dări către Stat şi de serviciul militar. Atunci se produce o invazie de evrei galiţieni, a unui număr de Ruteni în Nord şi a altui număr de Huţuli în Vest.

La 29 Aprilie 1786 se dă un „prescript" prin care se ia averile mânăstireşti făcându-se un fond regional, format din mari şi bogate păduri, pentru a servi cheltuielilor bisericeşti. Se suprimă dreptul ţăranilor de păşunat vitele, precum şi dreptul de a mai lua lemne din pădurile mânăstireşti rămânând cu acest drept numai cei ce păzesc pădurile.

La 6 August 1786 împăratul Iosif II trece Bucovina sub administraţia Galiţiei intrând în acelaşi timp şi sub regimul juridic al acesteia.

Pământul este împărţit în două categorii: „rusticale" — stăpânit de ţărani sau cultivat în dijmă şi „dominicale" — proprietatea boerilor.

Din cauza evreilor, rutenilor şi celorlalţi colonişti starea Românilor devine din ce în ce mai grea.

Revoluţia dela 1848 a adus şi aci ca'n toate părţile supuse Austro-Ungariei împroprietărirea, plata făcându-se în rate boerilor.

După această împroprietărire, colonizările încetează şi începe o speculă şi o camătă îngrozitoare asupra pământului şi vitelor.

Multe pământuri intră în mâinile străinilor, situaţia autohtonilor devenind din ce în ce mai rea.

La 1860 începe o mişcare având două curente bine distincte — unul ce cerea autonomia Bucovinei şi altul centralist ce cerea ca Bucovina să aparţină direct de Viena.

Prin constituţia dualistă dela 1867 Bucovina devine „Ducat", având în frunte un guvernator ce depindea de Austria.

Până la răsboiul mondial Bucovina a avut mult de suferit — proprietatea s'a fărâmiţat iar răsboiul mondial ce s'a dat între Ruşi şi Austriaci aci a făcut-o să sufere din nou până la Unire (15 Nov. 1918).

La 6 Sept. 1919 se ţine sfatul „Adunării Naţionale" hotărîndu-se împroprietărirea ţăranilor muncitori de pământ ce au o suprafaţă mai mică decât lotul tip, a parohiilor ortodoxe, şcolilor comunale şi ţăranilor lipsiţi de pământ.

Intinderea lotului tip de proprietate a fost fixat la 4 Ha, iar lotul de colonizare la 6 Ha.

In privinţa plăţii s'a hotărît ca aceasta să se facă jumătate de cel împroprietărit iar cealaltă jumătate de sfatul „Adunării Naţionale" socotindu-se coroana egală cu leul.

Inainte de reforma agrară proprietatea mare reprezenta 48% iar proprietatea mică 22%.

S'au expropriat în Bucovina 77.883 ha. şi s'au împărţit ţăranilor cultivatori de pământ.

Dacă acum un an o parte din această provincie a fost ruptă din trunchiul Ţării, acum este din nou redată patriei mame şi civilizaţiei, de care a fost lipsită de hoardele sovietice-iudeo-comuniste.

Ing. GH. D. STANESCU

PÂRÂIAŞ DE PE HOTAR

de maior N. VULOVICI

— Pârâiaş de pe hotar
Ce te jelui cu amar?
Pârâiaş cu apă lină
Pe hotar de Bucovină?

— Ce mă jelui, la ce foc
Pe pământ fără noroc!
Săraci plaiurile mele
Nu mai sună doina 'n ele!

Sărac codrul meu cum moare
Plâns de păsări gălbioare
Şi de stoluri ce pripite
Trec în lume risipite.

Că de mult, din spre hotare,
Bate vântu' de pierzare,
Bate vântu 'nstrăinării,
Din adâncurile zării.

Sună geamătele, sună
Pe moşia mea străbună...
Din mâhnite zările
Pe toate cărările:

Geamătu' pădurilor
Pe drumu' păcurilor...
Vaieru' săracului
De urgia vacului!

Şi-mi tot pier izvoarele,
Mă trec cu picioarele
Coborînd oiţele,
Jeluind băciţele...

Şi mă jălui de osânda
Să-mi fac plaiurilor pânda:
Trec de-a-lungu' meu în zare
Cu oţele la spinare
Şi şoimani moldoveneşti
Şi cetanele crăieşti!

Prin cel sat de-mi aflu cale,
Turbură-mă neagra jale:
Mi-a rămas de-o parte satu'
A trecut la împăratu'...
Şi biserica la noi
Jalnică lângă zăvoi!

Ce mă jelui, la ce foc
Pe pământ fără noroc!

Zac plăieşii, zace slava
Dela Baia la Suceava...
Şi mi-aud vestiri de clopot
De sub ţarină şi tropot,
Mi-aud zornete şi sbucium,
Din adâncuri glas de bucium...
Şi-mi aud, în miez de noapte,
De sub cruci, blesteme 'n şoapte!

(Din vol. „Vitejeşti", 1925).

Luptă corp la corp cu bolşevicii

de ARMIN EICHHOLZ
corespondent de războiu

(PK). Mai multe care blindate au trecut fără a fi atacate către duşman. Pe semne bolşevicii s'au retras mult în urmă spre a lăsa câmpia liberă.

Dăm tocmai peste un locotenent cu un revolver automat în mână, care zace pe lângă unul grav rănit.

„Slavă Domnului că sunteţi aci. Câţi oameni sunt cu voi?".

„Din păcate sunt singur. Dece, ce s'a întâmplat?"

„Afurisită treabă, acuma ne aflăm într'un mare impas. Prietenii noştri s'au pus în siguranţă faţă de noi îngropându-se pe ambele părţi ale drumului. Dacă nu vin în scurt timp întărituri suntem pierduţi".

Pe marginea drumului răsună permanent împuşcături de mitralieră şi de arme. De multe ori împuşcăturile dau impresia că vin dintr'un adăpost de copaci; nu foloseşte la nimic să încercăm să curăţim pădurea cu revolverele noastre automate. „Nu se poate vedea măcar o ramură".

Totuşi în jurul podului se mişcă ceva. Un bolşevic în atac sub podul incendiat. Dă încoace granatele. O aruncătură... şi el a dispărut. In canalul de scurgere mai zac şi alţii.

Intre timp mai vin unele împuşcături în groapa noastră; bolşevicii s'au adăpostit bine. Una după alta răsună împuşcăturile, fără ca să putem vedea un singur duşman. Această lasă agresiune i-ar fi reuşit duşmanului, dacă i-ar fi reuşit ceva în această campanie.

Chem pe unul care se află în spatele meu să se adăpostească mai mult la dreapta. El se întoarce şi atunci observ că este bolşevic. Ridică braţele în sus şi vrea să zică ceva, dar în momentul următor se prăbuşeşte la pământ. Proprii săi tovarăşi l-au luat la ţintă de pe cealaltă parte a străzii.

Ne întoarcem din nou spre stradă şi tragem câteva salve cu revolverul automat, câteva salve pe partea cealaltă a străzii. De dincolo vine imediat răspunsul. Noi suntem prost acoperiţi şi câteva proectile ricoşează pe motocicletă.

Sărim în sus şi ne îndreptăm spre o groapă în pământ urmaţi de fluieratul împuşcăturilor. Inăuntru se află o mitralieră gata de atac şi care ţine sub observaţie drumul. Nici el n'a tras încă niciun foc fiindcă nu poate recunoaşte nici un obiectiv. In timp ce sărim la el, nu întoarce o singură privire dela groapa sa şi în acelaş moment explodează o granată de mână inamică în locul unde zăceam până acum.

Lupta se înteţeşte tot mai mult pe întinsul drumului. Inamicul este luat drept ţintă de către camarazii noştri, care ies din dreapta drumului. Acuma trebue să fim atenţi, fiindcă altfel tragem în proprii noştri oameni.

Hotărîm o surprindere prin focuri. Dar de abia schimbăm locurile spre a ataca mai bine pe ruşi că ei au şi trecut pe partea cealaltă a drumului spre întărirea celorlalţi. Unele salve au culcat la pământ pe cei din urmă.

Deodată într'alte gropi se aud urlete grozave. Vor însfârşit să se predea? De abia am crezut acest lucru şi ei încep un foc puternic. Numai avem nici o granată de mână, se pare însă că nici bolşevicii nu mai au.

Mitrailistul de lângă mine îşi muşcă buzele în timp ce dă drumul salvelor. Faţa lui întreagă este plină de sudoare, care i se prelinge pe gât. Din când în când priveşte la mine, dar nu spune nimic. S'a legat între noi în câteva minute în această groapă de pământ o prietenie de ani de zile, la 7 m. în faţa duşmanului.

Odată îndrăznesc să mă îndrept la marginea drumului. In aceeaşi clipă, în faţa mea ia poziţie de atac un bolşevic cu o căciulă înaltă. Alături de el stă însoţitorul fără armă şi îşi întoarce pumnul strâns. Simultan se ridică un urlet animalic. Am încă înaintea ochilor arma inamicului îndreptată asupra mea, dar în acelaş moment este doborît la pământ de unul din camarazii mei.

Pistolul automat are o mică pană. Scot magazinul afară şi îndrept cartuşele împiedecate pentru tragere. Din cauza enervării merge mai greu decât oricând. Insfârşit totul funcţionează normal. Aceste secunde ale panei mi s'au părut ceasuri.

In groapă ne vizitează un medic: unde sunt răniţii? Noi arătăm că spre stânga în pădure, unde zac camarazii noştri. Un subofiţer sanitar îl urmează; deodată îşi apucă cotul şi în mijlocul unei înjurături teribile spune: „Ei! Doar o împuşcătură uşoară", şi în momentul următor urmăreşte pe ofiţer. Purtătorii de brancarde sunt luaţi la ţintă în mod sălbatec de către bolşevici; noi căutăm să-i apărăm cu focurile noastre şi astfel e isbutesc să transporte pe camarazii răniţi.

Din nou strigăm peste drum spre a afla, dacă camarazii noştri au ajuns la aceeaşi înălţime, dar ca răspuns primim doar sunete nearticulate şi un foc întărit.

Deodată chemarea „blindate la dreapta" — şi asta pe deasupra gândim încă în această secundă, dar imediat suntem liniştiţi de chemarea „oamenii proprii". Aceasta este salvarea. Noi îl chemăm. El merge încă puţin înainte şi ne surprinde de ce ţine aşa de mult la stânga. Il strigăm din nou, dar el îşi continuă drumul şi nu ne mai aude. Din partea bolşevicilor nu se mai trage nici o salvă.

De abia a trecut carul blindat şi focul începe din nou, dar acum răspunsul vine şi de dincolo. Noi încetăm focul spre a nu nimeri în oamenii noştri proprii, cari luptă în celălalt adăpost. Din când în când căutăm să le adresăm un apel, dar nu vine nici un răspuns de dincolo. Ne privim zâmbitori şi îndrăznim să eşim pe drum. La 7 metri în faţa noastră căşti germane. Restul bolşevicilor a fost împrăştiat. Drumul este liber.

După ce le vizităm poziţiile, găsim adăposturi acoperite, tranşee, şi gropi între pomi. Unii zăceau în adăposturile lor ca în nişte gropi pe care şi le-au săpat singuri. A fost una dintre cele mai tari linii de rezistenţă, pe care a trebuit să o înfruntăm în înaintarea noastră. Aci am putut cunoaşte un inamic, care se complace mai mult în rezervă, decât în lupta deschisă şi care este înzestrat cu o îndărătnicie animalică.

In apropierea bateriilor sovietice, care au fost bombardate de către blindatele noastre, ridicăm pământul spre a îngropa pe camarazii noştri, în flăcările colibelor incendiate şi în bubuitul carelor blindate ce înaintează fără încetare.

AM SĂRUTAT PĂMÂNTUL BASARABIEI

Iar pe duşmani i-am văzut fugind. — Care sunt armele de luptă ale bolşevicilor

Zi de iureş înălţător şi de temeinică afirmaţie a vitejiei româneşti. Tunurile au încetat să mai bată după ce, două zile şi două nopţi, au răscolit pământul şi au răvăşit forţele inamice.

Pornesc cei dintâi paşi, pentru o înaintare fără retragere. Cu orice sacrificiu, înainte.

Podul drumului de fier ca şi acel al şoselei, a fost ocupat de forţele aliate.

Rezistenţa n'a mai însemnat nimic, în faţa şocului puternic şi uluitor. Dincolo de poduri parcă s'a topit ceva.

Bombardele germane rotesc şi îngrozesc inamicul. Coloanele trec pe pod, prin apă, în bărci de cauciuc, în şalupe motorizate.

Avioanele de vânătoare ţin la distanţă pe acelea inamice. Nici o piedică nu mai stă în calea celor fericiţi de a pune cei dintâi piciorul pe pământul Basarabiei.

Ofensiva se desfăşoară pe întreg frontul Prutului.

Alte coloane au depăşit linia Nistrului.

In colţuri de Bugeac, în câmpii istorice, cum este aceia a Dumbravei Roşii, pe plaiuri răzăşeşti ale lui Ştefan cel Mare, sau pe acelea ale lui Ion Vodă cel Cumplit, ofensiva se află în plin.

Nimic şi nimeni nu mai poate opri înaintarea.

Tankurile taie drum de glorie trupelor germano-române.

In mai puţin de două ore, înaintarea cuprinde o masă, care goneşte mereu.

In zorii zilei, am sărutat pământul Basarabiei, iar pe păgâni, i-am văzut fugind.

Faimoasele avioane „Stuka" se precipită din înalt de cer ca şi cum pământul le-ar atrage.

După îndeplinirea misiunei, se redresează vertiginos şi complet, încrustând o nouă spaimă duşmanului. Un nou iureş, o nouă fugă. „Catiuşcile" dispar în zare, sau se rostogolesc înfundându-se cu botul în pământ. Rezistenţa inamică a fost definitiv înfrântă.

Drumurile ridică mormane de care de asalt, motorizate, tankuri, alături de epavele bolşevice.

Pentru patru ore de luptă, înaintarea marchează 60 de km. Deajuns pentru azi.

Pe cât de dreaptă a fost lupta bravilor ostaşi germani şi români, pe atât de nedemnă a fost aceia a bolşevicilor.

Amestecaţi cu pământul, ei încă utilizează gloanţele dum-dum. Ca şi cum nu ne-au sfâşiat îndeajuns inimile acum un an! Nu, ei au nevoie şi de sfâşierea trupurilor.

Gloanţele explodează, desprind bucăţi de carne, dar nu izbutesc să oprească năvalnicul iureş pentru dreptate, pentru Hristos.

Barbaria se află deabea la începutul ei.

Printre prizonierii aduşi în spatele frontului, în oraşul S, este unul care mă recunoaşte. Mă cheamă pe nume. Il recunosc după ce îmi aminteşte că-l cheamă Miftode L., din satul Străşeni din preajma Chişinăului.

— Bine mă Miftode, tu printre ei?

Il podidesc lacrămile şi palmele-i astupă obrajii.

Printre sughiţuri, cu capul în pământ, îşi începe tânguirea, o desvinovăţire uşurătoare.

— „Ne-au ridicat din sate doar acum şease zile. Ne-au dat arme şi haine muscăleşti şi ne-au zis: Ghermanii, au ocupat cu forţa România şi pe fraţii voştrii. La fel au făcut cu sârbii. Regele şi guvernul românesc, au fugit.

Sârbii şi românii prin mitropoliţii lor, ne cer ajutorul. Guvernul român cere însuşi ajutor grabnic. Suntem datori să-l dăm şi mai ales voi. Să le salvăm ţările şi biserica. Tovarăşul Stalin porunceşte aceasta.

Uite aşa ne-o amăgit. Şi ne-o mai zis, că Basarabia au ocupat-o ei, ca să nu o ocupe ghermanţii dar că, tot a noastră este. Când am venit pe poziţie şi am văzut uniforma românească, ne-am trezit. Era prea târziu. Noi ne găseam în linia întâia, iar ei după noi, ne suduiau şi ne pregăteau moartea din faţă şi din spate. N-am tras. Să mă trăsnească Cel de sus de am tras. Dar dintre noi au căzut mulţi".

❖

Printre prizonieri sunt doi generali sovietici. Să tot aibe 26 de ani. Sunt de prin părţile Kievului.

Confirmă şi ei cu o seninătate şi o nevinovăţie, care inspiră mai mult milă, cele spune de Miftode. Şi ei au crezut la fel. Şi lor li s'a spus aşa. Aşa au propăvăduit şi ei la rându-le. „Pricazul", altfel glonţul.

Dinaintea frontului ne vin ştiri despre barbariile şi ororile bolşevice. Ele ţintesc orice raţiune omenească.

Gloanţe dum-dum, flacări şi pârjol, asasinate ordinare. Şi ei, bolşevicii, vroiau să fericească lumea!

In mai multe dintre oraşele Bucovinei şi Basarabiei eliberate, iudeo-comuniştii, spre a-şi asigura libertatea şi acţiunea distrugătoare, după retragerea armatelor sovietice, au cerut comisarilor poporului să ia cu dânşii ostatici români.

S'au făcut tablouri, iar patrulele au descins din casă în casă. Românii care au refuzat să-i urmeze, au fost împuşcaţi. Cadavrele lor aruncate în stradă, au fost culese de trupele germano-române.

Intre pădure, grupuri de bolşevici, au înaintat cu mâinele ridicate, spre a se preda.

Picioarele lor târâiau însă, prin fâneţuri, trăgând de curele, armele. Când s'au apropiat de trupele noastre, le-au ridicat şi au început să tragă.

Iată armele de luptă ale bolşevicilor.

Dar frânghia se strânge mereu în jurul parului. Nu mai poate fi pentru ei nici o scăpare.

Şi nici Dumnezeu nu le poate veni într'ajutor, căci El este cu noi

ELEFTERIE NEGEL

Chemarea tineretului la muncă de folos obştesc

Instrucţiunile ministerului culturii naţionale şi al cultelor

D. general R. Rosetti, ministrul culturii naţionale şi al cultelor, a semnat următoarea „chemare a tineretului la muncă de folos obştesc":

In timp ce ostaşii români îşi încordează puterile alături de camarazii lor germani spre a împinge hotarul de răsărit al României până acolo unde ni se întinde Neamul, ministerul culturii naţionale şi al cultelor cheamă tineretul şcolar al ţării să-şi ofere puterile la munca de folos obştesc, cu precădere pe ogoarele pline de rod. (Decizia nr. 140.840 din 27 Iunie, 1941).

Este o chemare a cărei însemnătate nu va scăpa din vedere nimănui în actualele împrejurări.

I. SCOPUL

Munca de folos obştesc are pentru tineret un îndoit scop. Primul, de ordin educativ: să-l iniţieze în jertfa personală pentru obşte, să-l deprindă cu subordonarea intereselor individuale faţă de cele generale, să-l introducă în cultul muncii, închinate Neamului şi Patriei.

Al doilea scop e utilitar: să menţină şi dacă e posibil să sporească producţia ţării prin înlocuirea la muncă a celor plecaţi pe front, pentru a zădărnici astfel speranţa celor cari cred că ar putea să-şi facă din foamete un preţios aliat în răsboiu.

II. CINE E CHEMAT LA MUNCA DE FOLOS OBŞTESC?

Sunt chemaţi la munca de folos obştesc toţi tinerii, băieţi şi fete, dela 12 ani în sus şi îndeosebi elevii şcoalelor secundare şi studenţii fără alte obligaţii de a presta serviciu Statului.

III. FELUL MUNCII DE PRESTAT

In principiu, fiecare tânăr este chemat să presteze munca potrivită cu puterile sale fizice şi sufleteşti deci, ce poate şi cum poate, potrivit vârstei, sexului, deprinderii, etc.

Prin urmare, fiecare să-şi aleagă o muncă, dar nimănui nu i se va pretinde ceeace nu-i îngăduie puterile.

Iată câteva activităţi pe care le-ar putea îndeplini tineretul:

a). La sate: prăşit, plivit, întorsul şi adunatul fânului, supravegherea vitelor la păşunat, ajutor la secerat, ajutor la treerat, la vânturat, cules fructe, fasole, in şi cânepă; adunarea plantelor medicinale (floare de soc, muşeţel, ismă, sunătoare, coada şoricelului, etc.), îngrijirea păsărilor, înălbitul pânzelor, trasul borangicului, cusutul, ţesutul (fetele), împărţirea corespondenţei poştale.

b). La oraşe: în afară de micile servicii în gospodărie, cartarea corespondenţei la poştă, distribuirea corespondenţei, legătură între instituţii (agenţi), servicii de birou la percepţii, administraţii financiare, la spitale, la cancelariile şcolare, la cantinele organizate de asistenţă socială; elevii din şcolile comerciale: practica în magazine, cei dela şcolile industriale, lucru în ateliere, etc.

IV. UNDE SE POT PRESTA ACESTE MUNCI?

In primul rând, acolo unde cei cari le împlineau în vremuri normale sunt plecaţi pe front şi unde cei rămaşi nu le pot face. Deci, în gospodăria proprie, când fraţi sau părintele tânărului sunt la datorie ostăşească; în gospodăria altora şi în organizaţii sau instituţii publice (grădina şcoalei, ferma, cimitirul satului, atelier, magazin, etc.).

V. INLESNIRI ŞI SANCŢIUNI

Tinerilor, cari vor fi prestat în vara aceasta activităţi de interes obştesc, li se fac unele înlesniri. In situaţia şcolară: o majorare cu un punct la media obţinută la concursurile de bursă şi la nota dela conduită pe primul trimestru din anul 1941/942. Celor cari vor lipsi dela această îndatorire, li se vor aplica sancţiuni: nu vor fi înscrişi şi reînscrişi în şcoalele secundare şi superioare; bursierii îşi vor pierde implicit bursele, pe anul şcolar 1941/942.

VI. ORGANIZAREA PARTICIPARII LA MUNCA DE FOLOS OBŞTESC

In principiu, împrejurările ne obligă să lăsăm la iniţiativa individuală a tinerilor şi a părinţilor sau a reprezentanţilor legali satisfacerea chemării la munca de folos obştesc în vara aceasta.

Pentru a înlesni însă formarea echipelor de tineri şi găsirea locurilor de muncă se constituiesc comitete anume, în modul următor:

a). In fiecare comună rurală (sat), sau urbană nereşedinţă un comitet pentru munca de interes obştesc a tineretului format din: Comandantul premilitar local (preşedinte, care are şi iniţiativa constituirii) primarul comunei, directorii de şcoale, preoţii, şeful postului de jandarmi, medicul, sau, în lipsă, agentul sanitar. Sediul comitetului: la şcoală.

Comitetul va afişa instrucţiunile de faţă la afişierul pentru ziarul „Cuvântul Generalului".

Va face lista gospodăriilor sau mună, sau străini de ea, cari se anunţă pentru munca de interes obştesc. Pentru cei străini de localitate, va îngriji de găzduire şi mâncare.

Va face lista gospodăriilor sau instituţiilor la care se poate presta munca de către tineri şi o va afişa la locul indicat.

Dacă e cazul, împarte pe tineri în echipe, le rânduieşte conducători şi destină fiecăruia locul în care va munci.

Prin Comandantul premilitar local, comitetul face astfel programul activităţii de interes obştesc a tinerilor şi o supraveghează cu grijă şi înţelegere părintească.

b). In fiecare comună urbană, reşedinţă de judeţ, comitetul pentru munca de interes obştesc a tinerilor se alcătueşte din: prefectul sau delegatul său (ca preşedinte care are şi iniţiativa) primarul, directorii de şcoale secundare (de băieţi şi fete), comandantul legiunii de jandarmi sau înlocuitorul său, subinspectorul premilitar, inspectorul şcolar judeţean, medicul judeţului sau delegatul său.

Se afişează instrucţiunile de faţă la fiecare şcoală secundară, se anunţă şi tinerii, cari vor participa la munca de interes obştesc. Directorii de şcoale fac liste de tineri şi îi împart în echipe. Comitetul face lista de locurile în care se poate presta munca: a). în oraş şi b). la satele din judeţ. Imparte apoi pe tineri în echipe şi rânduieşte fiecăruia conducător şi locul unde va lucra.

Celor cari pleacă la sate, li se recomandă să-şi ia echipament (haine, rufe, tacâmuri) pentru circa 20-25 zile şi hrană pentru o zi două.

Comitetul va organiza transportul echipelor la sate. Acolo sunt încredinţate comitetului satului respectiv care va avea de aci înainte toată grija de tinerii veniţi dela oraşe.

c. In municipii, se vor forma comitete pe sectoare, cu autorităţile corespunzătoare oraşului reşedinţă de judeţ.

VII. IGIENA MUNCII ŞI SFATURI PRACTICE

Sunt chemaţi să dea concursul la efectuarea muncii tineretului pentru folos obştesc învăţătorii şi profesorii, directorii de şcoale, autorităţile indicate mai sus şi părinţii tinerilor.

Toţi aceştia vor ţine seamă de faptul că au de aface cu tineri necunoscători ai regulilor şi ai igienii muncii. Li se va recomanda deci metoda cea mai potrivită cu felul muncii respective şi, eventual, pericolele ei. Nu se va admite lenevire, dar nici nu se vor cere sforţări peste puterile fiecăruia. Se va urmări muncă metodică şi odihnă la timpul cuvenit. Ocrotirea sănătăţii fizice şi morale a tineretului va fi o preocupare de căpetenie a tuturor.

La muncile câmpului, se vor da sfaturi pentru a feri pe tineri de insolaţie, de scăldat primejdios (înnec), de boale de orice fel.

Vor fi sfătuiţi să nu mănânce fructe crude, să nu bea decât apă curată şi în mod cumpătat, etc.

In scurt, munca tinerilor va fi urmărită mai mult în latura ei educativă şi va fi făcută în condiţii de igienă care să le asigure cu orice preţ sănătatea fizică şi sufletească.

Munca va fi desfăşurată în cântece şi atmosferă de voioşie. Se va scoate în evidenţă partea frumoasă a fiecăruia.

Munca va fi urmată de odihnă şi însoţită de distracţii individuale sau în grup, dar dintre acelea care înalţă, nu scoboară demnitatea omului.

Tinerii vor fi făcuţi atenţi asupra valorii pe care o are pentru ei munca fizică socotită ca o variaţie, faţă de cea intelectuală din timpul anului şcolar şi asupra faptului că în ea pot găsi un potrivit prilej de aplicarea cunoştinţelor dobândite la studii.

VIII. DURATA ŞI INCHEIEREA MUNCII DE FOLOS OBŞTESC

Durata muncii de folos obştesc este de 20-25 zile. Tinerii pot schimba felul de muncă, trecând dela o grupă sau dela o gospodărie la alta.

La sfârşitul ei, fiecare tânăr primeşte dela Comandantul premilitar sau dela directorul şcoalei, la care s'a anunţat, dovada că a participat la munca de folos obştesc, cu care se înscrie sau reînscrie în toamnă la şcoala secundară sau superioară.

Se recomandă fiecărui tânăr să facă o compoziţie (dare de seamă) asupra impresiilor dobândite la munc ade folos obştesc, pe care o va prezenta şcoalei la care se înscrie în toamnă.

Sunt scutiţi de îndatoririle muncii de folos obştesc tinerii bolnavi sau a căror stare de sănătate nu le îngădue o asemenea muncă. Vor dovedi lucrul acesta cu adeverinţă dela spitale sau dela medic oficial.

IX. CONCLUZII

Chemarea la munca de folos obştesc va trebui să fie socotită de fiecare tânăr ca o distincţie, care-i dă prilejul să-şi examineze fondul ereditar al puterilor fizice şi sufleteşti şi să constate nu atât ce ştie, din cele învăţate la şcoală, cât mai ales ce poate înfăptui.

Munca de folos obştesc va fi deci o foarte serioasă şcoală a vieţii a caracterului, a voinţei fiecăruia de a se descurca singur cu problemele vieţii.

Instrucţiunile de faţă se vor afişa la şcoale, la primării (lângă „Cuvântul Generalului"), la circumscripţiile poliţieneşti şi la posturile de jandarmi.

Ministru, General (ss) R. Rosetti.

O misiune sovietică a sosit la Londra

Amsterdam, 8 (Rador). — Corespondentul agenţiei „DNB" transmite:

Agenţia „Reuter" redă ca foarte interesante scenele petrecute Marţi seara cu prilejul sosirii unei misiuni sovietice într'o gară din Londra.

O mare mulţime de oameni, printre care se remarcau numeroase femei şi copii, se adunase la gară. După ce şi-a trecut timpul cântând diferite cântece ruseşti, mulţimea a intonat „Internaţionala" când trenul a intrat în gară.

Agenţia britanică mai anunţă că, în întâmpinarea misiunei sovietice, în afară de ambasadorul sovietic Maisky, au mai venit şi viceamiralul Philipps, generalul Pownall şi mareşalul de aviaţie Bottomley.